

Noget, som er meget godt i hygieinisk Henseende ved at forbyde Svinehold paa Løsepladserne, tror jeg, det er en Feiltagelse; thi, som det ærede Medlem for Sylland (Pöngel) udtalte, hvis ikke de vegetabiliske og animaliske Stoffer fortæres af Svin, ville de blive fortærede enten af Røtter eller af de laveste Dyrearter, og derved udbredes Stof til Epidemier, som ikke kan overses. Man maa paa ingen Maade tro, at man slaar Alt ihjel, fordi det er blevet et Modeudtryk at stemple Løsepladserne som Kildested for Sygdommen. Det gaar med dette som med alt Andet, der kommer i Velten i denne Tid, det skal skrues op til en Høide, det ikke fortjener. Det gaar saaledes paa det aandelige og det materielle Omraade; naar blot en Ting kommer op, skal Alverdens mer eller mindre gode og kloge Menneſter slaa sig til Ridder paa den, og det er netop tidt saadanne Ting, som de for den Sag, de forfægte, allerhøjest skulde tie stille med. Saaledes gaar det netop med disse Løsepladser. Det er Noget, som er bekjendt, at her i Byen er der, saavidt jeg hukker 62 af disse Løsepladser; men enten de er 30 eller 60, bliver det det Samme, der kommer lige Meget der ud. Og da der nu der ude lever en hel Mængde Svin, tror jeg nok, at mange af de Udtalelser, der her ere fremkomne, ere meget lidt begrundede. Man kunde lige saa godt sige, at det var ueheldigt at spise Andesteg, eftersom Vønderne leve af de mest urenlige Stoffer og paa saa irenlige Steder, som tænkes kan. Jeg tror, det Rigtigste er at tænke paa de virkelige Forhold fremfor at svøve op i Theoriernes Rige, saaledes som Tilfældet har været med mange af disse Udtalelser. Jeg har selvfølgelig ikke Noget imod, at der gøres alt mulig Fornuftigt fra Regjeringens Side for at stille os i god Belysning overfor Udlandet; men det, jeg mener, vi skulde vogte os for, er, ikke at blive vilde. Med Hensyn til den Maade, hvorpaa Veterinærerne ere traadte op, vil jeg sige, at det er muligt, at det, de have opfundet, er det Allerviseste; men jeg kan forstikke, at Folk her i Byen, som have færdedes paa disse Steder og have været med disse Forhold, have et ganske andet Syn paa Sagen. De sige som saa: lad dem gjøre en Prøve; lad dem se, hvad der er galt, lad dem slagte en Del, lad dem tage Noget, lad dem gjøre, hvad de ville, men lad dem ikke slaa ned for Føde. Det vilde være omtrent lige saa vildt, som den Mand har sig ad, hvis Hus brændte, og som sagde: Vi maa redde, hvad der kan reddes, og saa kastede baade Glas og Tøllertener ud paa Gaden. Jeg tror ikke, det er paa den

Maade, vi skulde hæmme en Sygdom. Derimod vil jeg sige, at jeg har tillige den Tanke, der er kommen frem om at tage en Besætning og isolere den, lad der saa dø, hvad der vil, under Veterinærernes Opsigt, lad os gjøre Prøve og udforske den Sygdoms Bestaendighed, det er Noget, der vil have sin Betydning, men uden videre at slaa ned for Føde, uden at man derved kan blive klogere, det anser jeg ikke for rigtig. Jeg siger ikke dette for at nedsette Veterinærvidenskaben, men jeg tror, at det gaar med den som med andre gode Ting i Verden, at det er bedst for den, som for al Ting, at blive sat paa den Plads, den fortjener. Thi hvor mange Tilfælde er der ikke, saaledes som det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds omtalte, hvor man maa spørge: Hvorvidt er egentlig Videnstaben kommen? Lad os nævne Kalvefæstning. Hvor langt er man kommen med den? Der staar de med een Lære i det ene Sogn og med en anden i det andet. Undertiden foregives Sygdommen at være smittom, saa faste alle Køerne, undertiden er det en enkelt, undertiden den halve Besætning der faster, men mig bekjendt, og jeg har dog ikke opholdt mig lidt paa Landet, og kjender lidt til de Forhold, kan Ingen løse Opgaven. Min Tanke overfor Lovforslaget er den, lad os overfor Udlandet og overfor os selv, gjøre hvad vi anse for fornødt uden at tage Hensyn til de Penge, det koster, men lad os hverken paa dette Omraade eller som Militærmagt blive vilde, og lad os ikke tro, at naar vi gjøre dette eller hint, ere vi Herre over Situationen, thi det er vi ikke.

Hvad Paragrafen om Tilfyn paa Landet angaar, har jeg ikke Stort derimod, thi jeg føler mig overbevist om, at de kommunale Bestyrelser, naar der virkelig hist og her er Fare paa Færde, let kunne blive enige om, naar der f. Ex. er 7 Byer i et Sogn, at tage et Par Mænd i hver By og lade dem efterse de lokale Forhold paa bedste Maade, og det kunne de gjøre uden Omkostninger og uden Chikane for Beboerne. Det kunde tænkes, at Forholdene vare saadanne, at de paaførte Smitte eller medførte Svineri, og saa er det til Nytte, at Forholdene efterses paa en rolig Maade, for at Ulemperne kunne afhjælpes. Det er altsaa min Hensigt til den høitærede Minister og det høie Thing, at vi ikke stramme Tøilene for stærkt, vel vidende, at det Allerbæst er det Godes værste Fjende. Vilde vi forud dømme Løsepladserne og for evige Tider bestemme, at der ikke maa være Svin paa dem, saa forhindre vi en naturlig og fornødt Udvikling. Lad os tage Sagen med Ro, men ikke gjøre